

LÁMPÁS

Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? (Zsolt 27,1)
Tatabánya és környéke evangélikusságának lapja – VIII. évfolyam 3. szám 2009. ősz

Kedves Testvéreim!

Hálás köszönettel tartozom Istennek a sok jóért, amit eddig kaptam Tőle. Most a Tatabányai Evangélikus Gyülekezetnek is köszönetet mondok. Köszönöm, hogy velem együtt sokat imádkoztak a gyermekeimért. Orsi lányom idén is eljuthatott Fótra, a Kántorképzőbe. Reméljük, ott szerzett tudását továbbra is kamatoztatni tudja a gyülekezet javára.

Dénes fiam felvételt nyert az Evangélikus Hittudományi Egyetem lelkészképző szakára.

Hosszú volt az út, ami idáig vezetett.

Férjem hívő református családból származik. Apósom, de főleg Anyósom erős hite útmutatásként szolgált még nekem is. Én vegyes házasságú családból származom. Édesapám katolikus, édesanyám evangélikus. Mindketten megtartották hitüket, példaként szolgálva mindnyájunknak.

Mivel a szüleim Szákszendén laknak, csak úgy tudtam templomba menni, ha vittem magammal a gyerekeket is. Ezt a gyülekezet is, és drága jó Labossa Lajos bácsi nagyon jól viselte, sőt még biztatott is. A szombati hittanórák is örömmel töltötték el a gyerekeket. Lillát már nagycsoportos óvodásként be kellett vinnem Márta nénihez. Ő sem akart lemaradni a „nagyoktól”.

Zászkaliczky Pál nyugdíjas lelkész helyettesítése alatt fogalmazódott meg először, hogy Dénes lelkész lehetne. Addig is minden hittanórára elolvasta a kijelölt igéket, de ettől kezdve a Bibliával kelt és a Bibliával feküdt le. Mindenhova magával vitte. Iskolai kirándulásra – a mamához – nyaralásra is.

Schermann Gábor szolgálata óta tudatosan készült a felvételre. Isten áldja meg Tisztelendő úr minden lépését azért a sok segítségért, amit tőle kaptunk! Nélküle nehezen jutottunk volna el idáig. Köszönet Hanák Edinának a kölcsönadott könyvekért és hasznos tanácsaiért. Isten áldja meg kislányával együtt az egész Családját!

Isten áldja meg mindkét Nagymamát-Nagypapát mindenestől úgy, ahogy vannak – ahogy voltak! Anyósom-Apósomnak sajnós csak az emlékét! Köszönet a Húgomnak is, aki sajátjaként szereti a gyerekeket!

Kérem a Jóistent, segítse Dénest azon az úton, amit számára kijelölt! Adjon Isten hitet egész életére, hogy az emberek szolgálatára és Isten dicsőségére élhessen!

Anyukám kérdezte egyszer: csak nem pap lesz ebből a gyerekből, hogy a Bibliát mindenhova viszi magával?

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

Juhász Dénesné

Két farkas – életfilozófia „csirokí” módra

Egy este az öreg cherokee indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik.

Azt mondta:

– „Fiam, a csata két farkas között zajlik, akik mindannyiunkban ott lakoznak. Egyikük a Rossz. A düh, irigység, féltékenység, sajnálat, szánalom, kapzsiság, erőszak, önsajnálat, büntudat, harag, kisebbség, hazugság, hamis büszkeség, felsőbbrendűség és az ego. Másikük a Jó. Az öröm, béke, szeretet, remény, nyugalom, alázat, kedvesség, jóindulat, empátia, nagylelkűség, igazság, együttérzés és a hit.”

Az unoka elgondolkozott egy pillanatra, majd megkérdezte nagyapját:

– „És melyik farkas győz?”

Az öreg indián mosolyogva válaszolt:

– „Az, amelyiket eteted.”

Közreadja: Cser Ákos

KEDVES ÉNEKEM

Evangélikus Énekeskönyv 427.

Az Úr szent Bá-rá - nyá - ra Te - szem le bí - nő -
S ott a ke - reszt al - já - ba' Bé - kes - sé - get le -
met, lek. A szí - vem min - de - nes - tül Az
Úr e - lé vi - szem, Meg - tisz - tul min - den szenny - tül A
Jé - zus vé - ri - ben, A Jé - zus vé - ri - ben.

2. Megtörve és üresen Adom magam neki, Hogy újjá ő teremtsen, Az űrt ő töltsse ki. Minden gondom, keservem Az Úrnak átadom, Ő hordja minden terhem, Eltörli bánatom, Eltörli bánatom.

3. Örök köszálra állva A lelkem megpihen, Nyugszom Atyám házába' Jézus kegyelmiben, Az ő nevét imádom Most mindenek felett, Jézus az én királyom, Imámra felelet, Imámra felelet.

4. Szeretnék lenni, mint ő, Alázatos, szelíd, Követni híven, mint ő, Atyám parancsait. Szeretnék lakni nála, Hol mennyei sereg Dicső harmóniába' Örök imát rebeg, Örök imát rebeg.

Ezt a dalt választottam hosszas vívódás után, mely a sok kedves énekem közül hozzám legközelebb áll.

A 4. versszakánál gondoltam, hogy üzenete van hozzám: „Szeretnék lenni, mint ő, alázatos, szelíd...”

Valamikor nyár elején olvastam Pál kolosséiakhoz írt levelének 3. fejezetében, hogy „Öltetek tehát magatokra – mint Isten választottai, szentek és szeretettek – könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.” Rögtön éreztem, hogy itt van mit gondolkodnom és tanulnom. Ha nagyon magamba nézek, és jó sokáig keresgetek könyörületes szívet és jóságot, valami csekély és szinte észrevehetetlen mértékben talán találok, no de alázatot, szelídséget és türelmet még csak nyomokban sem. És itt az ének válasza: ha példát akarok látni ebben a kérdésben, tekintsek Jézusra. Aki követni volt képes a legnehezebb helyzetben is alázatosan Atyja parancsait, pedig tudta, hogy útja szenvedéseken keresztül vezet a célhoz. Mégis maga előtt tudta tartani, hogy fontosabbak és az ő gondolatainál nagyobbak Istenéi. Hiszen amikor már közel volt a vég, akkor is így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.”¹ Számomra ez az ima mindig örökérvényű. Bármennyire is úgy gondolom, hogy másképpen jobb lenne az életem, mindig szem előtt kell tartanom, hogy igazán csak Isten tudja megítélni az én helyzetemet. Ahhoz, hogy ezt el tudjam fogadni – jól illik ide a 2. versszak: „üresen adom magam neki”. Meg kell üresíteni magamat, mert csak így lehet igazán Istené lenni, követni az általa kijelölt utat, ami biztosan a célhoz visz.

Götzl Andrea

NYÁRI ÉLMÉNYEINK

Fiatal Felnőttek Konferenciája 2009

Balatonszárszó

Augusztus 26-31.

Újra eljött az a várva várt hét, amikor elindulhattunk Szárszóra. Többek nevében mondhatom, hogy ez a pár nap, amit együtt tölthetünk, régi és új barátokkal, ismerősökkel, ezen a gyönyörű helyen, a nyár legszebb pillanatai. Nem túlzás ezt írnom, hiszen a szervezők, lelkészek, mindent megtesznek azért, hogy minden résztvevő feltöltődve Jézus szeretetével térjen haza.

Emailben megkaptuk, hogy mi lesz a hét témája. Tudtuk, a válságról lesz szó, az élet különböző területein. Leírhatnám részletesen a napi programokat, előadásokat, ki, mit mondott, hogyan lehet túl jutni gazdasági, családi válságokon, problémákon. Nem írok ilyet, hiszen mi ott, kb. negyvenen, nem éreztünk válságot. Örömet és hálát éreztünk, mikor Horsa Pál siófoki testvérünket a Balaton vízében keresztelte meg Szigethy Szilárd tabi lelkész. Örömet és hálát adtunk a záró istentisztelet pillanataiért.

Köszönjük ezt a pár napot, nagyon szeretnénk jövőre is ott lenni.

Vörösne Hermann Judit

Atyai pofon, beláthatatlan távolság és a jó Pásztor, akinek ez „nem ügy”

Hááát... újra itt. A munkatáborban – ahol valójában sokkal komfortosabbak a körülmények (főleg az idén felújított mellékhelyiségek miatt), de azért mégiscsak egy munkatábor...

Adrian Plass egyik könyvében olvastam, hogy a szerzőt a mi Urunk egy jól irányzott atyai jobbhorggal a padlóra küldte, hogy visszajuttassa a helyes útra... nos most már azt hiszem, tudom, mit értett ez alatt az író. Én is kaptam egyet. Nos be kell vallanom, megérdemeltem, a lényeg, hogy újra a jó irányba megyek, de más is történt.

Az egész ott kezdődött, hogy a Petinek szülinapja volt, és megkérdeztem tőle, hogy nem rossz-e minden évben a család nélkül ünnepelni, és a válaszon, amit kaptam, napokig gondolkodtam, mert nem igazán értettem. Azt a választ kaptam, hogy neki itt a családja. Jó... persze már sokszor hallottam, hogy mind testvérek vagyunk, de – hogy megint Adrian Plasst idézzem – ezt még csak a fejemmel tudtam, és nem a szívemmel. Az ember nem is gondolná, mekkora távolság is ez, és noha már sokminden költözött át a szívembe, még mindig rengeteg dolog van, ami csak a fejemben él abból, amit Jézus tanított.

Szombat este beszélgettem Timivel. Sokat beszélgettünk, de csak egyetlen dologra emlékszem. Neki is gondjai vannak a beilleszkedéssel. De hogyan is mehetnénk oda egy baráti társasághoz, amikor abban a pillanatban megszakad a beszélgetés, és

„olyan furcsán néznek ránk”. Mind a ketten értékeltük, hogy ez Fóton nem így van. Milyen jó, hogy ha itt odamész valakihez beszélgetni, az nem néz rád „furán”. Majd a Timi csak úgy megjegyezte: „Mint egy család” – és tényleg csak úgy megjegyezte, mert már más irányba folytatta a gondolatmenetet. De akkor már a padlón voltam. Bizony nagyon tud fájni, ha egy ekkora utat, ami a fejem és a szívem között van, egyetlen pillanat alatt teszik meg, ráadásul egy jobbhorgot is kaptam. Fájt ugyan, de ugyanakkor nagyon-nagyon boldog is voltam.

...

Be kell vallanom, háromszor írtam újra a cikket, és mindig ezen a ponton akadtam el, mert úgy éreztem, valami nagyot és meghatót kell írnom, hogy az olvasó könnyezve tegye le az újságot. Aztán egyszercsak rájöttem, mi volt a baj: az, hogy a sírás már megvolt. Megvolt akkor, ott, azon az éjszakán, amikor leomlottak a munkatábor falai.

Az Úr útjai tényleg kifürkészhetetlenek: egyszerre tértem vissza az útra, értettem meg egy fontos igazságot, lett új családom, és talán a problémáim is megszűntek ezzel, hogy tudom: mindenhol találok testvéreket, bárhova kerülök is.

Így már csak tényleg a hozzám hasonló báránycáknak kívánok még sok ilyen találkozást, s hogy emlékezzünk: mi sem veszünk el, mert van, aki utánunk jön, megfogja a kezünk, és visszakísér a jó irányba.

Testvéri szeretettel:

Juhász Orsi

2009. június 19-21. Pilisecsaba

Immár harmadik alkalommal rendezték meg a férfikonferenciát Piliscsabán. Balczó András életének főbb állomásairól, hitéről; Baranka György motorral az Ararátig tett útjáról; Weltler Rezső hit és a természettudomány eredetének kérdéseiről, Koháry Ferenc a férfimisszió időszerű kérdéseiről tartottak előadást. A konferencián még betekintést nyerhetünk a szombathelyi és a veszprémi férfikör pillanataiba, képekben és szavakban. Áhítatokon Bójtós Attila, Schermann Gábor és Koháry Ferenc tolmácsolásában szóltak az Úr igéi a férfitestvérekhez. Lelkiekben és hitben gazdagodva töltöttük el ezt a hétvégét. Dicsőség az Úrnak!

Vertényi Domonkos

Nagyveleg

Nyaralás. Ez az első szó, ami az embernek az eszébe jut, ha egy táborra vagy éppen Nagyvelegre gondol. Egy olyan hely, ahova az ember kikapcsolódni, szórakozni megy. Ahol az ember a mindennapi gondokat hátrahagyva és békésen töltheti el a megérdemelt szabadidejét.

Ez persze nem feltétlenül igaz. Hiszen a nagyvelegi tábor egy hittantábor, és mint minden jó hittantábor a hittel foglalkozik, és ebből egyenesen következik Isten. Tehát ebben a táborban találkozunk Istennel. És Isten nem áll ott üres kézzel, egy tükröt tart elénk. Emiatt nem lehet egy önfeledt kikapcsolódásnak tekinteni. Hiszen nem egy hétköznapi tükröt. Nem a mindennapjainkban használt tükröt, amiben az ember folyton folyvást megnézi az arcát, azután tovább sétál, és ha találkozna önmaga hasonmásával az utcán, talán akkor fel sem ismerné. Ám annak a torzító tükörnek sem lehet tekinteni, amit a vidámparkokban lehet látni, és egy jót szoktunk rajta nevetni, hiszen az átlagos tükrökkel ellentétben nem a tényleges valóságot látjuk benne. Be kell vallanom, én is jókat szoktam az ilyen vicces szituációkon mulatni, hiszen feledhetetlen élmény, mikor egyik másik tükörben hol óriásként, hol törpeként tükröződik vissza a saját arcképm.

A táborban megtalálható tükör a fent említett tulajdonságoknak egy érdekes keverékét alkotja. Az első tükörhöz hasonlóan az ember a valóságot látja benne. Erre a tulajdonságára szinte minden táborvezető figyelmeztetett. Az igazsággal még nem is lett

volna baj, ha a tükörbe belenézve nem a második tükörfajta jellemző tükörképet láttuk volna.

A reakciók tárháza azonban szinte végtelen. Lehet egyszerűen belenézni és továbbmenni, mint az első tükörnél. Megtehetjük, nem tilos, hiszen... be kell vallani, ez a tükör mégis csak egy táborban van. Ezen kívül lehet még egy jót nevetni rajta, elviccelni a dolgot, és beleírni életünk könyvébe, tanúbizonysággul, hogy már egy ilyen vicces dolog is láttunk.

A lehetőségek végtelen tárházának van egy nagyon érdekes verziója. Ez a verzió azt takarja, hogy megállsz. Belenézel a tükörbe, és a nézésen túllépve elkezdesz látni. Szembesülsz önmagaddal. Sokszor nem tetszik az embernek amit lát, és ugyanennyiszor lehetetlen feladatnak tartja, hogy a tükör által mutatott képen változtasson. Ekkor veheted észre, hogy nem a táborban, hanem Isten előtt vagy. Ahogyan eddig is mindig ott voltál.

Saját tapasztalataim alapján egy ilyen tábor nagyon jól rámutat a mindennapi ember hibáira. Szembesíthet önmagaddal. Hibáiddal és erényeiddel együtt, és rávezethet a menekülés útjára. A keskeny útra, amin a táboron belül vagy kívül járnunk kell.

Ezért nem tekinthető a nagyvelegi hittantábor egy átlagos tábornak, hiszen egy hittantábor, és mint minden jó hittantábor, a hittel foglalkozik, és ebből egyenesen következik Isten, aki ott áll a tábor közepében és eléd tartja azt a tükröt. RAJTAD áll, hogy hogyan mész el a tükör elől. Én azzal a bizalommal mentem el, hogy jövőre szebbnek láthatom benne magamat, és ezért hála Istennek, aki nem csak a tükröt tartja eléd, de át is formál, hogy a vágyad teljesülhessen.

Juhász Dénes

FIATAL FELNŐTTEK KONFERENCIÁJA:

Isten munkatársai vagyunk . ? !!!

Örömmel számolhatunk be arról, hogy szeptember 12-én Evangélikus Presbiteri Találkozón vettünk részt néhányan lelkészünk kíséretével. A találkozót az Országos Evangélikus Egyház védnöksége alatt a Pestszentlőrinc-Pestszentimrei Gyülekezet vállalta és végezte nagy szeretettel, körültekintően. Szívvelyes fogadtatással, gazdag programmal és fűvósok térzenéjével várták az ország minden részéről érkező presbitereket, felügyelőket, lelkészeket és az Evangélikus Egyház vezetőit.

A találkozó címe: Isten munkatársai vagyunk.

A találkozó házigazdája Kákay István, az Országos Iroda igazgatója volt. Köszöntötte a résztvevőket a hatalmas sportcsarnokban, majd a helyi polgármester szolt az egybegyűltekhöz. Az üdvözlések után és a program közben Bence Gábor és a fűvósok énektanulással, zenével színesítették a programunkat.

Gáncs Péter püspök áhítatában hangsúlyozta, hogy Isten munkatársai vagyunk, és mint ilyen nagyon fontos, hogy Isten teremtő igéje munkálkodjon bennünk, hogy erőt kapjunk, és erővel nekifeszülve győzni tudjunk az ellenség felett.

Pröhle Gergely országos felügyelő bevezetőjében kitért az egyház elmúlt 20 évének alakulására, amely kritikus és önkritikus hangvételével egyben kiutat kereső is volt.

Továbbiakban Radosné Lengyel Anna által vezetett kerekasztal beszélgetések keretében kaptunk további tájékoztatást, amibe a gyülekezetek képviselői is bekapcsolódhattak, tehettek fel kérdéseket, észrevételeket a jelenlévő egyházi elöljáróknak, gyülekezeteknek és nem utolsó sorban önmaguknak. A konzultációk igen aktívak voltak, ami azt jelezte, hogy a jelenlévő egyházi munkatársak is érzik, hogy szükség van a megújulásra az egyház minden területén, különös tekintettel a gyülekezetekre, mint alapvető közösségekre.

A délutáni program alapját Győri Gábor és Fabiny Tibor vetítettépes előadása jelentette, a presbiterképzésről. A megújulás folyamatában igen nagy feladat hárul a presbiterekre, akik a gyülekezetek vezető testülete, a lelkészek támogatói kell, hogy legyenek lelki és anyagi értelemben egyaránt. Megfogalmazódott továbbá, hogy elszánt, cselekvésre kész, felkészült gyülekezeti munkatársak nélkül egyházunk közösségi alapját jelentő gyülekezeteink nem maradhatnak életképesek. Igen fontosnak tartja mind a felsőbb szintű vezetés, mind a jelenlévők a presbiterium képzését, hogy mind lelki, mind anyagi vonatkozásban méltó irányítóivá váljanak gyülekezeteiknek. A presbiteriség ugyanis nem pusztán tisztség, hanem felelősségteljes szolgálat, amelynek forrása az elhivatottság, a belső és külső elhívás amelyhez irányt mutat 1Pt 5,1-4.

„...legeltessétek az Isten közöttetek lévő nyáját, ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen, ne uralkodva, hanem mint példaképei a nyájnak.”

Önképzésünknek eddig is voltak és vannak alapvető irodalmi, amit ezúttal is figyelmünkbe ajánlottak, mint a BIBLIA, a megjelenő alapvető folyóiratok, országos lapok, Evangélikus Élet stb. Ezek forgatása most is igen fontos tájékozottságunk és hitünk növekedése szempontjából.

Éljünk velük továbbra is!

A nap végén az Evangélikus Élet szerkesztői játékos meglepetéssel kedveskedtek.

Végezetül Ittész János elnök-püspök úti áldásában mindannyiunk reményét fejezte ki, hogy a találkozó és annak folytatása meg fogja hozni az eredményeket, mert ami az embernek nem sikerült, imáink által Isten segítségével sikerülni fog, mert Ő nem hagyja magára szeretett népét, mert

„ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!!!!!!!!!!”

Dombi Lajosné és Major P. Gáborné

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Tatabányán és környékén január óta működő szociális házi segítő szolgálata, újabb szolgáltatásként, szívesen áll szociális étkeztetéssel az idős és beteg rászorulóknak rendelkezésére. Térítési díj jövedelemtől függően 250–350 Ft, kiszállítással együtt. További információt Acsai Balázstól, a szolgálat munkatársától lehet kérni telefonon: 70/424-2178.

Vertényi Domonkos:

Legyen kincsünk a Szeretet

Az öregség ott kezdődik, ha szeretni nem tudunk.
Nem ott, ha egy szelíd mosoly derűt csíhol.
Tudjunk szeretni minden időben.
Kortól függetlenül tiszta szívből, önfeledten.
Legyen kincsünk a Szeretet, ott mélyen legbelül a szívünkben.

Isten dolgairól nem beszélt vele senki

Fizikai állapota súlyos volt, a kezét is alig tudta mozdíttani. Nehezére esett a szájához emelni a pohár vizet, pedig állandó szomjúság gyötörte. Ahogy az már ilyenkor lenni szokott, mindene fájt. Hiába hangzott el a tapintatos kérdés, hogy "mi fáj", csak azt felelte, hogy mindene. A gyógyszeres dobozokból és fiolákból hegyet lehetett volna hordani vagy toronyházat lehetett volna építeni a hálószoba dohányzóasztalára.

Háziorvosa menetrendszerűen érkezett; elkapta a csuklóját, a szemébe nézett, ellenőrizte a lázát, olykor vérnyomást is mért, másodpercekre megállt az ágy mellett az egyik beteg után és a következő beteg előtt. Ha fogyott a gyógyszer, felírta; ha változott az állapota, átrendezte a gyógyszerelést; jó tanácsként jó szívvvel mondta, hogy "vigyázzon magára, nyugodjon meg, tűrje az állapotát, lesz ez még jobb is, bízunk az orvostudományban!" - S azután el, tovább, a többiekhez, hiszen sokan vannak.

A családtagok - gyermekei, unokái - őszinte együttérzéssel álltak meg betegágya mellett, s neki meg kellett értenie, hogy sietniük kell. Most övék még az élet, a mindenkire váró betegágyig. Isten ments, hogy a bal-eseti statisztikát növeljék! Hálásan nézett a feleségére, aki szorgalmasan ápolta, etette, homlokát törölte, ágytálazott, vagy segített neki kimenni a WC-re... Ahogy mondani szokták, mindent megtett.

Ez a halál küszöbe. Még nem áll rajta, de már nincs messze tőle. Elszaladt az élet. Ígéretes volt a kezdet; akkor azt hitték, mindörökké övék a világ, a föld, a termése, és csak építkezni kell, egyre nagyobb, tágasabbat... Lám, milyen szép és tágas ez a ház. A gyerekeket is felnevelték. Vitték valamire; milyen jó autója van még az unokának is! "Csak az a baj, hogy itt fekszem tehetetlenül. Istenre nem merek gondolni."

Gondol rá, csak nem merészel róla senkivel sem beszélni, mert szokatlan. Életében párszor járt csak templomban: volt néhány esküvő, keresztlő és egy-egy nagy ünnep. Meg temetések vitték oda, a megemlékezés alkalmi, vagy háromszor. Amikor sok évtized után először kérdezték meg tőle a népszámlálást végzők, hogy milyen felekezethez tartozik ("Nem kötelező válaszolnia" - mondták), percekig nem is tudott felelni, csak nézett maga elé a betegágyon fekvő. Milyen is... milyen is? "Tessék hagyni - mondta a hölgy -, nem érdekes."

Most a betegágy magányában világosan emlékezett: a nagyszülők minden vasárnap reggel ellátták a jószágot, reggeliztek, és kilenc felé öltözni kezdtek; elmentek a templomba. A szülők havonta. Főiskolás korában öszszepakott a szüleivel karácsonykor, mert "felvilágosult

lélekkel" nem akart templomba menni. Nem is ment; szenteste duzzogott, az ajándékot immel-ámmal lökte a fa alá.

Most itt a betegágy magánya: ellátják, gondoskodnak róla, ha kell, etetik-itatják, de ami itt szorít a lélekben, az kimondhatatlan. Mi szorít ott a lélekben? Mi az a kimondhatatlan? Csak azt hajtogatja, hogy rosszul alszik, nincs étvágya, és fáj mindene, sőt az egész élet. "Jaj, hogy elszaladt az élet! De mi következik most? Nem, ebbe nem szabad belegondolni. Meggyógyulok! Meggyógyulok? S ha nem? S ha mégis Isten elé kell állni? Na igen, azt mondták nekem, hogy nincs... na de ha hazudtak? Vagy csak tévedtek? Mi lesz akkor, ha mégis van elszámolás? Áh, papi kitaláció az egész. És ha mégsem? Mi lesz akkor, ha ott mindent kiterítenek?"

Hallott valami életfilmről, amely az ember szeme előtt szinte egy pillanat alatt lepereg a halála előtt. "Nem, nem halok meg, olyan nincs. S ha mégis van? S ha mégis leplezetlenül ott kell állni Krisztus ítélőszéke előtt? Akkor mit mondok? Ennyire felkészületlenül mit mondok? Mit dadogok majd?"

Feleségének nem mert szólni arról, hogy mi szorongatja a lelkét, inkább kért még egy adag nyugtatót és egy másik adag altatót. Aludni, nem gondolkodni. Csak-hogy a nyugtatóktól sem tudott megnyugodni. Mint a mókus a kerékben, tehetetlenül taposta tovább a gondolatot: "Áh, biztos nincs Isten, nem kell ilyennek bedőlni. De ha mégis?" Végül is nem lopott, nem ölt, nem vethet senki semmit a szemére; Isten se. Igaz, egy párszor visszaélt a beosztása adta lehetőségekkel, na de mások még inkább! Talán nem kellett volna az a sok durvaság, káromkodás, veszekedés, és az italból kevesebb is elég lett volna. A házassági hűség ellen sem sokszor vétkezett, de azt úgyse tudja senki; már az arcukat is elfelejtette. A felesége soha nem sejtett semmit. Szegény, most is jön a párnát megigazítani. Ahogy végignézett az életén, egyre több sötét folt jelent meg a felszínen. Majd a sírban mindent elfeledünk. "Biztos?" - S így tartott a gyötrelmes heteken át.

S eljött a rettenetes nap. A mentő gyorsan megérkezett; ő mindent ködfelhőn át látott, csak a fájdalom volt az övé, semmi más. Hacsak az nem, hogy nem volt kivel beszélgetnie a súlyos kérdésekről. Nem oszthatta meg senkivel lelkiismerete vergődését, értelme tanácstalanságát, lelke szorongását. Nem beszélt vele senki Isten dolgairól. Az egyház messze, a lelkésznek senki sem tudott szólni, ő pedig vergődve halt meg, lelke kérdései úgy fojtogatták, mint a mocsár a bele tévedtet. S a halál mocsara lassan elnyelte.

Isten és az ő lelki dolgairól nem beszélt vele senki

Ribár János, Evangélikus Élet 2004/47. szám

HÍREK, ESEMÉNYEK

- ✿ **Közös városi reformációi ünnep** idén **október 30-án, pénteken 17 órakor** lesz a **bánhidai református templomban**. Az ünnep szervezői, szolgálattevői városunk baptista, református és evangélikus gyülekezeteiből kerülnek ki. E közösségek tagjain kívül is szeretettel várunk minden testvérünket és minden érdeklődőt. Ezen az estén részünk lehet testvéri bizonyágtételekben, igehirdetésben, énekkarok szolgálatában, közös úrvacsorában és szeretetvendégségben.
- ✿ Ezen kívül **október 31-én**, reformáció ünnepén délelőtt **10 órakor a Jókai utcai templomban** is lesz **istentisztelet**, úrvacsorával.
- ✿ **November 1-én, vasárnap 15 órakor az Újtelepi temető új ravatalozójánál** evangéliumi tartalmú **temetői istentisztelet** lesz. Mindenkit, aki szívesen részt venne ezen vagy csak arra jár, szeretettel várunk. Köszönjük szépen a temetkezési szolgálat munkatársainak évről évre ismétlődő segítő közreműködését ebben a dologban!
- ✿ **Presbiteri ülés** lesz a **Tátra u-i kistemplomban november 4-én, szerdán 17 órakor**. Témája: Evangélikus Presbiterek Országos Találkozójának tapasztalatai, presbiterképzés, gyülekezetünk ez évi eddigi anyagi helyzete, Tátra utcai kistemplom felújítása, parókiaablakok állapota.
- ✿ Az **Utcai Szociális Segítők Egyesületének téli utcai krízis-munkájában** évek óta vesznek részt gyülekezetünk tagjai önkéntes segítőként. Várhatóan az elmúlt évekhez hasonlóan idén is van erre lehetőség, péntek estére **várunk jelentkezőket** erre a **szolgálatra**.
- ✿ **November 21-én egyházmegyei focikupa lesz Bakonycsernyén**, a tavalyi bajnokság címvédő csapatának otthonában. Gyülekezetünk Ichtus csapata jó reményekkel indul a megmérettetésen.
- ✿ **Gyülekezeti szeretetvendégséget** tervezünk a **Tátra u-i kistemplomban december 5-én**, advent 2. vasárnapján **15 órakor**.
- ✿ Az **adventi, karácsonyi, újévi egyéb alkalmakról** a reménység szerint **adventben megjelenő** következő **számunkban tudósítunk**.

Pályázati kiírás

A Tatabányai Evangélikus Alapítvány az idei, 2009/2010. tanévre is kiírja a Tatabányai Evangélikus Egyházközséghez tartozó fiatalok számára ösztöndíjpályázatát az alábbiak szerint:

A pályázatra minden közép-, vagy felsőfokú intézményben tanuló, a Tatabányai Evangélikus Egyházközséghez tartozó fiatal jelentkezhet az erre szolgáló adatlap kitöltésével, mely megkapható a lelkészi hivatalban, vagy letölthető az egyházközség honlapjáról. Az ösztöndíj két részletben, az I. illetve a II. félévre kerül kifizetésre. Az ösztöndíj mértéke a beérkező eredményes pályázatok alapján a rendelkezésre álló összegre figyelemmel kerül meghatározásra. Az ösztöndíj kifizetésének mind az I., mind a II. félévben előfeltétele érvényes iskolalátogatási bizonyítvány bemutatása.

Pályázatunkkal a korábbi évek gyakorlatának megfelelően szeretnénk a rendelkezésre álló keretek között szerény anyagi támogatást nyújtani az egyházközséghez tartozó fiatalok számára. Várjuk, hogy minél többen jelentkezzenek pályázati kiírásunkra.

Szeretettel és üdvözzel:

a Tatabányai Evangélikus Alapítvány Kuratóriuma

A pályázat adatlapja megtalálható a gyülekezet weboldalán (tatabanya.lutheran.hu) vagy személyesen kérhető.

REMÉNYSÉG ROVAT

AKIK GYÜLEKEZETÜNKBEN JÚLIUS 19., SZENTHÁROMSÁG ÜNNEPE UTÁNI 6. VASÁRNAP ÉS OKTÓBER 18., SZENTHÁROMSÁG ÜNNEPE UTÁNI 19. VASÁRNAP KÖZÖTT ELHÍVÁST KAPTAK...

... Isten szerinti életre a házasságban:

augusztus 1.	Mátyás Ildikó , Tatabánya ev., Papp Tibor , Tatabánya f.k.	1Jn 3,18
--------------	--	----------

... az élet és halál Urától:

szeptember 21.	dr. Bíró Béláné sz. Schmelek Zsuzsanna , Tatabánya	81 évesen	1Kor 13,12 ²
----------------	---	-----------	-------------------------

² Tatabányán hamvasztás előtti búcsúztatása volt. Hamvai Sárszentlőrincen nyugszanak.

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Alkalom	Mikor?	Hol?
Imaközösség	Istentisztelet előtt	Jókai út 81.
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ -kor	Jókai út 81.
Hittan (alsós)	Hétfő 16 ⁰⁰ -kor	Tátra u 13.
Hittan (felsős)	Kedd 16 ⁰⁰ -kor	Tátra u. 13.
Felnőtt hittanóra	Megbeszélés szerint	Tátra u. 13.
Bibliaóra	Csütörtök 17 ⁰⁰	Megbeszélés szerint.
Beszélgetőkör	Minden második vasárnap 17 ⁰⁰ -kor	Puskin u. 4. (Cser Ákoséknál)
Minden hónap első vasárnapján, illetve ádvent és böjt minden vasárnapján úrvacsoraosztás van az istentiszteleten.		

A lelkési hivatal címe: Tatabánya-Alsógalla, Tátra u. 13.
Telefon: 34/316-201

Schermann Gábor lelkész elérhető ezen kívül a 20/824-2764-es telefonszámon, valamint a gabor.schermann@lutheran.hu illetve tatabanya@lutheran.hu e-mail címeiken.

Hivatali idő: megbeszélés szerint

Weboldalunk címe: <http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldallal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a teranova@citromail.hu címre várjuk.

A Lámpás szerkesztősége várja az írásokat erre a címre: lampas@lutheran.hu

Várjuk az érdeklődőket a

gyülekezeti levelezőlistákra:

fraternet-tatabanya@lutheran.hu

(általános gyülekezeti információk)

fraternet-tbifi@lutheran.hu (ifjúsági lista)

E listákra jelentkezni lehet a lelkési hivatal címén: tatabanya@lutheran.hu

A Lámpás ezen számához egy-egy **cesk**ket mellékelünk. Aki bármilyen jogcímen – egyházfenntartói járulék, általános vagy céladomány – szeretne **befizetni gyülekezetünk pénztárába**, megteheti e csekk segítségével is.

A Tatabányai Evangélikus Alapítvány köszönetét fejezi ki mindazoknak, akik a 2008 évi személyi jövedelemadójuk 1%-ával támogatták alapítványunkat. A felajánlott összeg 258.758 Ft, amelyet

Közép- és felsőfokú iskolában tanuló diákok tanulmányi ösztöndíjára,

Lámpás újság előállítására és terjesztésére,

a tatabányai egyházközség ICHTUS futballcsapatára,

és egyházközségünk egyéb programjaira

(konferenciák, táborok, találkozók, tanfolyamok részvételi díja, útiköltsége)

használtunk fel.

Kérjük a testvéreket, hogy a jövőben is segítsék az alapítványt céljaink elérésének megvalósításában:

18603718-1-11

Köszönettel:

Kónya Lajos
az alapítvány elnöke

Torzsné Farkas Ágnes
titkár

LÁMPÁS – Tatabánya és környéke evangélikusságának lapja
Megjelenik negyedévente

Az újság előállításához adományokat elfogadunk erre a számlaszámra: Tatabányai Evangélikus Egyházközség
OTP Bank: 11740009-20201533

Felelős kiadó: Tatabányai Evangélikus Alapítvány
Szerkesztőbizottság: Cser Ákos, Kemény Ilona, Kemény István,
Vertényi Domonkos

Felelős szerkesztő: Schermann Gábor

- ☎ Bizalommal kérjük azok jelentkezését, akik egészségi állapotuk miatt nem tudnak az istentiszteletekre vagy más alkalmakra eljönni. Szívesen segítünk autóval, hogy ilyen akadály ne válasszon el senkit a gyülekezet közösségétől!
- 🏠 Várjuk a kórházban fekvő betegekről való híradást, hogy személyesen meglátogathassuk őket, illetve azok jelzését, akik otthonukban szeretnének úrvacsorát venni.
- 📄 Kérjük az új otthonba költözöttek, illetve az újonnan a gyülekezet területére került testvérek lakcímének jelzését.
- ☎ Köszönettel fogadunk minden, a gyülekezet szokásaival vagy személyes igénnyel kapcsolatos kéréseket.